

Arrest

nr. 296 558 van 6 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashai origine te zijn. U bent afkomstig van Damon, district Khema, provincie Nangarhar. U ging naar school tot de 3de graad lager onderwijs en bent analfabeet.

Uw vader werkte zo'n achttien à twintig jaar als kuisman van het districtshuis. Vier jaar geleden - zo'n acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan - drong een talib uit het dorp, genaamd A. R., er bij uw vader op aan dat hij een bom zou leggen in het kantoor van het districtshoofd. Uw vader gaf dit aan bij het districtshoofd met een klachtbrief. Daarop werden drie personen gearresteerd die na vijf dagen werden vrijgelaten. Kort hierna werd uw vader onderweg van het districtshuis naar huis doodgeschoten. Na zijn dood werd de voedingswinkel, die uw vader enkele maanden eerder voor u geopend had, gesloten om de kosten van onder meer de begrafenis te kunnen betalen. Zo'n vijf maanden na zijn dood zorgde een collega en vriend van uw vader dat u zijn positie kon innemen op het districtshuis. Na drie maanden hield dezelfde talib, A. R., u tegen en vroeg u eveneens om een bom te plaatsen in het districtshuis tegen betaling van 20 000 afghani. U vertelde dit aan uw moeder en dook onder bij uw oom langs moederszijde alvorens een week later te vluchten. U verliet het land in de wintermaanden, zo'n drieënhalf jaar geleden. Eind 2020 kwam u in België aan, alwaar u op 18 februari 2021 om internationale bescherming verzocht. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden vermoord door de taliban omdat u weigerde explosieven te plaatsen in het districtscentrum. Na uw vertrek kwamen de taliban nog enkele keren bij uw oom vragen waar u was. Uw oom antwoordde dat hij het niet wist. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u voor uw persoonlijk onderhoud géén elementen kenbaar had gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden konden blijken. Het Commissariaat-generaal stelde evenwel vast dat u slechthorend bent. Met deze situatie werd rekening gehouden tijdens het onderhoud door de tolk en de protection officer, er werd u gewezen op het feit dat u moest aangeven als u iets niet zou begrijpen of verstaan (CGVS, p. 2, 4 en 5) en op uw aangeven herhaalde de tolk geregeld de aan u gestelde vragen. Uit niets blijkt dan ook dat deze problematiek invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal of de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. U maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud dan ook geen gewag van eventuele problemen in dit verband. Ook na het onderhoud maakte u geen opmerkingen over met betrekking tot de notities ervan. Derhalve kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u met betrekking tot uw leeftijd geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 februari 2021 minderjarig te zijn op het moment dat u aankwam in België. U gaf immers als geboortedatum 31 december 2004 op. Uit leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 1 maart 2021 bleek echter dat uw werkelijke leeftijd geschat werd op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. De gecorrigeerde geboortedatum werd vastgesteld op 1 januari 2002: u werd bijgevolg op objectieve wijze meerderjarig verklaard. Gevraagd naar uw leeftijd tijdens het persoonlijk onderhoud van 29 april 2022, gaf u aan zestien jaar en zestien maanden te zijn geweest bij aankomst in België, wat u zei te weten van uw moeder (CGVS, p. 6). U hield bijgevolg vast aan uw eerdere verklaringen met betrekking tot uw minderjarigheid. U kon evenwel geen taskara voorleggen om dit te steunen, u had immers nooit een taskara gehad, beweerde u (CGVS, p. 6). Dit valt evenwel geenszins te rijmen met uw verklaringen tijdens uw onderhoud op de DVZ, waar u aangaf wel over een taskara te beschikken, die nog in Afghanistan lag (DVZ verklaring, punt 29). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij /zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn / haar identiteit, quod non in casu. Deze vaststelling doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde identiteit, maar ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er voor wat betreft de tewerkstelling van uw vader als kuisman bij het districtscentrum opgemerkt worden dat uw verklaringen maar moeilijk kunnen overtuigen. Gevraagd naar wat hij moest doen, gaf u aan dat hij kuisman was en ook documenten bezorgde aan het districtshoofd om ze te laten afstempelen (CGVS, p. 8). Opnieuw gevraagd te vertellen wat u van zijn werk wist, verklaarde u dat u alleen maar wist dat hij om acht uur 's ochtends vertrok naar zijn werk, dat hij alles kuisten dat

hijdocumenten liet afstempelen en dat hij thee zette (CGVS, p. 16). Uw vader deed deze job gedurende achttien à twintig jaar (CGVS, p. 8 en 12), dat u alleen maar deze zaken ervan wist, komt bevreemdend over. Bovendien nam u na zijn dood dezelfde job over, waardoor u zelf ondervond wat de functie precies behelsde. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u slechts een beperkte kennis bezit over deze job. Gevraagd of u een foto kon voorleggen van uw vader die zou aantonen dat hij in het districtshuis werkte, was uw antwoord negatief (CGVS, p. 17). Daarentegen gaf u aan wel te beschikken over verschillende documenten die uw vaders tewerkstelling bij het districtscentrum konden aantonen (CGVS, pp. 13-14). U liet deze zien tijdens uw persoonlijk onderhoud. Hoewel u gevraagd werd om deze documenten over te maken, mocht het Commissariaat-generaal, ofschoon de daartoe voorziene termijn reeds ruimschoots overschreden is, tot op heden niets ontvangen. Dat u deze documenten, die de kern van uw vluchtrelaas, met name de tewerkstelling van uw vader in het districtshuis, alwaar de kiem van uw en uw vaders problemen met de taliban ligt, niet neerlegde ter ondersteuning van uw verklaringen, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien bleek uw kennis over deze documenten quasi onbestaande te zijn. Een eerste document betrof een afbeelding van slechte kwaliteit. Op de vraag wat het document was, gaf u aan dit niet te weten. U stelde enkel dat het betrekking had op de tewerkstelling van uw vader in het districtshuis en dat het moeilijk was om aan originelen te geraken (CGVS, p. 13). Ook over het tweede document wist u niets te zeggen, evenmin kon u zeggen wat het derde en het vierde document inhielden, al gaf u nadien aan, toen u gevraagd werd naar een taskara van uw vader, diens taskara één van deze documenten betrof. Een dergelijk gebrekkige kennis over deze documenten is niet aannemelijk en doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ook met betrekking tot de problemen van uw vader met de taliban en tot diens overlijden moet worden vastgesteld dat uw verklaringen geenszins overtuigen. Zo legde u vooreerst geen eenduidige verklaringen af over het aantal bedreigingen die door de taliban geuit werden. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban uw vader tegenhielden op de weg en - expliciet gevraagd naar hoe vaak het was gebeurd - slechts één keer vroegen om een bom te plaatsen (CGVS, p. 17). Voordien waren er nog geen andere problemen geweest tussen uw vader en de taliban (CGVS, p. 15). In het licht hiervan komen uw eerdere verklaringen dat uw vader meermaals bedreigd werd door de taliban bevreemdend over (NMBV fiche, p.4). Ook over het motief waarom hij in het vizier van de taliban kwam en wat ertoe leidde dat hij gedood werd, waren uw verklaringen niet eenduidig. Aanvankelijk verklaarde u dat de taliban eisten dat uw vader zou stoppen met zijn werk (NMBV-fiche, p. 4), later gaf u aan dat hij een bom moest leggen in het kantoor van het districtshoofd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 12, 15, 17, 18 en 19). Geconfronteerd met deze vaststelling, kon u geen verklaring geven voor dit gebrek aan eenduidigheid (CGVS, p. 25). Verder is het niet aannemelijk dat u over de taliban die betrokken waren bij uw vaders problemen amper informatie kon verstrekken. U kon slechts één enkele naam van een taliban noemen, namelijk A. R., maar wist de namen niet te geven van de andere taliban die werden gearresteerd ten gevolge van de aanval die uw vader deed bij het districtshoofd en die enkele dagen later alweer vrijkwamen, waarna uw vader werd vermoord (CGVS, p. 13, 15, en 20). Dit vormt nochtans een sleutelement in uw vluchtrelaas. Van een verzoeker om internationale bescherming mag in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich spontaan en zo volledig mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, quod non in casu. Bovendien zijn uw verklaringen over de omstandigheden van de moord op uw vader vaag en onsamenhangend. U kon niet toelichten of uw vader reeds overleden was toen hij naar het ziekenhuis werd gebracht – u vroeg er zelfs niet naar -, u wist niet wie uw vader gebracht heeft en u kende het ziekenhuis waar hij naartoe was gebracht niet bij naam (CGVS, p. 21). Daarnaast kon u niet verduidelijken waarom, toen het schot weerklonk, de dorpelingen wél waren gaan kijken wat er gebeurd was, maar u en uw familie niet. Immers, het is weinig aannemelijk dat uw vader problemen kende, net jullie zouden gedacht hebben dat het zomaar een schot was, maar ander dorpelingen niet (CGVS, p. 20 en 21). Verder kon u geen enkel document neerleggen dat de dood van uw vader zou kunnen aantonen (CGVS, p.21), wat redelijkerwijs wel verwacht kon worden gezien zijn en uw beweerde professionele verleden op de dienst taskara's van het districtscentrum, gezien jullie goede contact met jullie collega's aldaar en gezien het feit dat u het lichaam van uw vader terugkreeg en kon begraven bij het lyceum (CGVS, p. 16). Deze vaststellingen betreffende de problemen van uw vader met de taliban en zijn uiteindelijke overlijden doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bijkomend valt op dat u het overlijden van uw vader niet eenduidig kon situeren in de tijd. Aanvankelijk situeerde u de moord één maand voor uw vertrek (NMBV-fiche, p. 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u zo'n vijf maanden na het overlijden van uw vader zelf in het districtshuis begon te werken. Nadat u dit werk zo'n twee en een half tot drie maanden gedaan had, kreeg u zelf problemen met de taliban. Uw vaders overlijden dient in het licht van deze verklaringen aldus zo'n zeven tot acht maanden voor uw vlucht uit Afghanistan gesitueerd te worden, hetgeen u eerder zelf ook reeds

aangegeven had (CGVS, p. 7). U verklaarde daarentegen ook dat u zo'n drie tot drie en een halve maand na het overlijden van uw vader door de taliban werd aangemaand om een bom te plaatsen in het districtshuis en dat u een week later het land verlaten heeft (CGVS, p. 15), waardoor u het overlijden van uw vader hooguit vier maanden voor uw vlucht gesitueerd kan worden. U slaagde er bijgevolg geenszins in een coherent tijds kader te schetsen van de moord op uw vader. Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts komt het weinig aannemelijk over dat u na het overlijden van uw vader zelf ook begon te werken in het districtshuis. Gezien uw vaders overlijden in rechtstreeks verband staat met zijn werk voor het districtshoofd, is het merkwaardig dat u deze job aannam, terwijl u zelf aangaf over gronden te beschikken (CGVS, p. 11), u verklaarde zelf landbouwer te zijn geweest (Verklaring DVZ, vraag 12) en te kunnen rekenen op de financiële steun van uw oom, die een grote winkel had, de capaciteit had om jullie te onderhouden, dit ook effectief deed na het overlijden van uw vader en dit overigens nog steeds doet (CGVS, p. 20, p. 22). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u van uw eigen tewerkstelling in het districtshuis geen documenten kon neerleggen om uw beweringen te ondersteunen. Gevraagd naar dergelijke bewijzen, gaf u aan dat u thuis eens zou vragen of er nog iets ligt. Tot op heden mocht het Commissariaat-generaal evenwel nog niets ontvangen in dit verband (CGVS, p. 23).

Daarnaast bleken uw verklaringen tegenstrijdig aangaande de wijze waarop de taliban u onder druk zetten en vervolgden. Zo verklaarde u eerst door drie personen tegengehouden te zijn geweest (CGVS, p. 12), maar later bevraagd naar meer detail betreffende dit incident, beweerde u dat het slechts één persoon betrof, namelijk R. (CGVS, p. 24). Ook met betrekking tot het motief waarom u tegengehouden werd, was uw relaas niet coherent: u verklaarde eerst dat de taliban wilden dat u de wapens zou opnemen (NMBV-fiche, p. 4), tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat u problemen kreeg met de taliban toen u voor de overheid ging werken en ze net als bij uw vader wilden dat u een bom zou plaatsen (CGVS, p. 24). U kon voor deze incoherentie geen verklaring geven (CGVS, p. 25). Hierbij kan overigens opnieuw verwezen worden naar het feit dat u uw vluchtrelaas niet op een coherente wijze in de tijd kon situeren. Zo verklaarde u dat u vijf maanden na het overlijden van uw vader het voorstel kreeg zijn werk over te nemen (CGVS, p. 12), doch voorts beweerde u ook dat de taliban u reeds drie tot drieënhalve maand na uw vaders dood zouden hebben gevraagd om een bom in het districtshuis te plaatsen (CGVS, p. 15), wat geen steek houdt, vermits u op dat moment nog niet op het districtshuis tewerkgesteld was. Voorts komt het merkwaardig over dat u, na uw aanvaring met de taliban, uw collega's niet inlichtte over uw eigen problemen met de taliban (CGVS, p. 24). Immers, ze hadden zich als ex-collega van uw vader de moeite getroost om u en uw familie te steunen na het overlijden van uw vader en bovendien hielpen ze u aan uw beweerde tewerkstelling in het districtshuis (CGVS, p. 12, 22 en 24). Gelet op deze klaarblijkelijk goede band met uw collega's, is de vaststelling dat u geen idee heeft of uw collega's te kampen hebben gekregen met soortgelijke problemen als u of uw vader overigens allerm minst aannemelijk. U vroeg er zelfs niet naar (CGVS, p. 24). Voorgaande elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan opnieuw danig op de helling.

Tot slot is het eveneens niet aannemelijk dat u niet wist waaraan het districtshoofd, Malik E., is overleden (CGVS, p. 23 en 24). U werd net als uw vader door de taliban gevraagd hem te vermoorden. Dit is de oorzaak van jullie problemen met de taliban en de reden waarom uw vader vermoord werd en waarom u Afghanistan diende te ontvluchten. Deze persoon neemt aldus een centrale rol op in uw vluchtrelaas. In het licht hiervan kan er redelijkerwijs worden verwacht van u dat u zich hierover informeerde, hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is gezien u geen idee had van de reden van zijn overlijden (CGVS, p. 23 en 24), temeer daar zijn overlijden u bekend was gemaakt ruim een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal via uw moeder, met wie u elke week contact heeft (CGVS, p. 10). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige

ANSPF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het hoe dan ook niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze vervolgens te weerleggen.

Verzoeker betoogt dat hij uiteraard zo goed mogelijk probeert te antwoorden op de vragen van het CGVS en hij duidelijk gesteld heeft dat hij analfabeet is. Hij meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt met zijn profiel.

Wat betreft zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd, betoogt verzoeker dat als analfabeet hij zich enkel kan baseren op wat andere mensen, zoals zijn ouders hierover zeggen. Verzoeker benadrukt dat het ook opvallend is dat hij zijn leeftijd benoemt als zestien jaar en zestien maanden in plaats van zeventien jaar en vier maanden, hetgeen volgens hem ook aantoonde dat hij zich voor wat betreft zijn leeftijd baseert op hetgeen andere mensen hem verteld hebben.

Inzake verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader repliceert hij dat het evident is dat hij niet veel informatie hierover bezit en ook hier wederom kan verwezen worden naar het feit dat hij analfabeet is. Wat betreft de tegenstrijdigheden in zijn gehoor op het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) wijst verzoeker op het feit dat hij analfabeet is en het duidelijk is dat verweerder geen enkele rekening houdt met zijn profiel. Verzoeker stelt volledigheidshalve te wijzen op de informatie die hij bezit waaruit blijkt dat de taliban aanslagen richten op overheidspersoneel. Tot slot wijst verzoeker op de humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan en verwijt verweerder achterhaalde informatie te hebben geraadpleegd. Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels en academische literatuur.

2.2. Stukken

Op 2 oktober 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De

Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u voor uw persoonlijk onderhoud géén elementen kenbaar had gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden konden blijken. Het Commissariaat-generaal stelde evenwel vast dat u slechthorend bent. Met deze situatie werd rekening gehouden tijdens het onderhoud door de tolk en de protection officer, er werd u gewezen op het feit dat u moest aangeven als u iets niet zou begrijpen of verstaan (CGVS, p. 2, 4 en 5) en op uw aangeven herhaalde de tolk geregeld de aan u gestelde vragen. Uit niets blijkt dan ook dat deze problematiek invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal of de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. U maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud dan ook geen opmerkingen over met betrekking tot de notities ervan. Derhalve kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde samen te werken met hen waarbij tevens wordt gewezen op de eerdere tewerkstelling van zijn thans overleden vader bij de voormalige Afghaanse overheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas en wordt erop gewezen dat:

i) er voor wat betreft de tewerkstelling van verzoekers vader als kuisman bij het districtscentrum opgemerkt kan worden dat verzoekers verklaringen maar moeilijk kunnen overtuigen. Gevraagd naar wat zijn vader moest doen, gaf verzoeker aan dat hij kuisman was en ook documenten bezorgde aan het districtshoofd om ze te laten afstempelen. Opnieuw gevraagd te vertellen wat verzoeker van het werk van zijn vader wist, verklaarde hij dat hij alleen maar wist dat zijn vader om acht uur 's ochtends vertrok naar zijn werk, dat hij alles kuist en dat hij documenten liet afstempelen en dat hij thee zette. Verzoekers vader deed deze job gedurende achttien à twintig jaar, dat verzoeker alleen maar deze zaken ervan wist, komt bevreemdend over. Bovendien nam verzoeker na de dood van zijn vader dezelfde job over, waardoor hij zelf ondervond wat de functie precies behelsde. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat verzoeker slechts een beperkte kennis bezit over deze job. Gevraagd of verzoeker een foto kon voorleggen van zijn vader die zou aantonen dat hij in het districtshuis werkte, was zijn antwoord negatief. Daarentegen gaf verzoeker aan wel te beschikken over verschillende documenten die de tewerkstelling van zijn vader bij het districtscentrum konden aantonen. Verzoeker liet deze zien tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hoewel hem gevraagd werd om deze documenten over te maken, mocht het Commissariaat-generaal, ofschoon de daartoe voorziene termijn reeds ruimschoots overschreden is, tot op heden niets ontvangen. Dat verzoeker deze documenten, die de kern van zijn vluchtrelaas, met name de tewerkstelling van zijn vader in het districtshuis, alwaar de kiem van verzoekers en van zijn vaders problemen met de taliban ligt, niet neerlegde ter ondersteuning van zijn verklaringen, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien bleek verzoekers kennis over deze documenten quasi onbestaande te zijn. Een eerste document betrof een afbeelding van slechte kwaliteit. Op de vraag wat het document was, gaf verzoeker aan dit niet te weten. Hij stelde enkel dat het betrekking had op de tewerkstelling van zijn vader in het districtshuis en dat het moeilijk was om aan originelen te geraken. Ook over het tweede document wist verzoeker niets te zeggen, evenmin kon hij

zeggen wat het derde en het vierde document inhielden, al gaf verzoeker nadien aan, toen hem gevraagd werd naar een taskara van zijn vader, diens taskara één van deze documenten betrof. Een dergelijk gebrekkige kennis over deze documenten is niet aannemelijk en doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

ii) ook met betrekking tot de problemen van verzoekers vader met de taliban en tot diens overlijden moet worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen geenszins overtuigen. Zo legde verzoeker vooreerst geen eenduidige verklaringen af over het aantal bedreigingen die door de taliban geuit werden. Zo verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban zijn vader tegenhielden op de weg en - expliciet gevraagd naar hoe vaak het was gebeurd - slechts één keer vroegen om een bom te plaatsen. Voordien waren er nog geen andere problemen geweest tussen verzoekers vader en de taliban. In het licht hiervan komen verzoekers eerdere verklaringen dat zijn vader meermaals bedreigd werd door de taliban bevreemdend over. Ook over het motief waarom hij in het vizier van de taliban kwam en wat ertoe leidde dat hij gedood werd, waren verzoekers verklaringen niet eenduidig. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat de taliban eisten dat zijn vader zou stoppen met zijn werk, later gaf verzoeker aan dat hij een bom moest leggen in het kantoor van het districtshoofd. Geconfronteerd met deze vaststelling, kon verzoeker geen verklaring geven voor dit gebrek aan eenduidigheid. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker over de taliban die betrokken waren bij zijn vaders problemen amper informatie kon verstrekken. Verzoeker kon slechts één enkele naam van een taliban noemen, namelijk A. R., maar wist de namen niet te geven van de andere taliban die werden gearresteerd ten gevolge van de aangifte die verzoekers vader deed bij het districtshoofd en die enkele dagen later alweer vrijkwamen, waarna zijn vader werd vermoord. Dit vormt nochtans een sleutelelement in verzoekers vluchtrelaas. Van een verzoeker om internationale bescherming mag in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich spontaan en zo volledig mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de redenen waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, *quod non in casu*. Bovendien zijn verzoekers verklaringen over de omstandigheden van de moord op zijn vader vaag en onsamenhangend. Verzoeker kon niet toelichten of zijn vader reeds overleden was toen hij naar het ziekenhuis werd gebracht - verzoeker vroeg er zelfs niet naar -, hij wist niet wie zijn vader gebracht heeft en hij kende het ziekenhuis waar hij naartoe was gebracht niet bij naam. Daarnaast kon verzoeker niet verduidelijken waarom, toen het schot weerklonk, de dorpelingen wél waren gaan kijken wat er gebeurd was, maar hij en zijn familie niet. Immers, is het weinig aannemelijk dat verzoekers vader problemen kende, en zijn familie zou gedacht hebben dat het zomaar een schot was, maar ander dorpelingen niet. Verder kon verzoeker geen enkel document neerleggen dat de dood van zijn vader zou kunnen aantonen, wat redelijkerwijs wel verwacht kon worden gezien zijn vaders en verzoekers beweerde professionele verleden op de dienst taskara's van het districtscentrum, gezien verzoekers en zijn vader goede contact met de collega's aldaar en gezien het feit dat verzoeker het lichaam van zijn vader terugkreeg en kon begraven bij het lyceum. Deze vaststellingen betreffende de problemen van verzoekers vader met de taliban en zijn uiteindelijke overlijden doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

iii) bijkomend opvalt dat verzoeker het overlijden van zijn vader niet eenduidig kon situeren in de tijd. Aanvankelijk situeerde verzoeker de moord één maand voor zijn vertrek. Tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud verklaarde hij echter dat hij zo'n vijf maanden na het overlijden van zijn vader zelf in het districtshuis begon te werken. Nadat verzoeker dit werk zo'n twee en een half tot drie maanden gedaan had, kreeg verzoeker zelf problemen met de taliban. Het overlijden van verzoekers vader dient in het licht van deze verklaringen aldus zo'n zeven tot acht maanden voor zijn vlucht uit Afghanistan gesitueerd te worden, hetgeen verzoeker eerder zelf ook reeds aangegeven had. Verzoeker verklaarde daarentegen ook dat hij zo'n drie tot drie en een halve maand na het overlijden van zijn vader door de taliban werd aangemaand om een bom te plaatsen in het districtshuis en dat hij een week later het land verlaten heeft, waardoor het overlijden van zijn vader hooguit vier maanden voor zijn vlucht gesitueerd kan worden. Verzoeker slaagde er bijgevolg geenszins in een coherent tijds kader te schetsen van de moord op zijn vader. Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

iv) het voorts weinig aannemelijk overkomt dat verzoeker na het overlijden van zijn vader zelf ook begon te werken in het districtshuis. Gezien het overlijden van verzoekers vader in rechtstreeks verband staat met zijn werk voor het districtshoofd, is het merkwaardig dat verzoeker deze job aannam, terwijl hijzelf aangaf over gronden te beschikken, verklaarde zelf landbouwer te zijn geweest en te kunnen rekenen op de financiële steun van zijn oom die een grote winkel had en de capaciteit om verzoeker en zijn familie te onderhouden, dit ook effectief deed na het overlijden van zijn vader en dit overigens nog steeds doet. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat verzoeker van zijn eigen tewerkstelling in het districtshuis geen documenten kon neerleggen om zijn beweringen te ondersteunen. Gevraagd naar dergelijke bewijzen, gaf verzoeker aan dat hij thuis eens zou vragen of er nog iets ligt. Tot op heden mocht het Commissariaat-generaal evenwel nog niets ontvangen in dit verband.

v) daarnaast verzoekers verklaringen tegenstrijdig bleken te zijn aangaande de wijze waarop de taliban verzoeker onder druk zetten en vervolgden. Zo verklaarde verzoeker eerst door drie personen tegengehouden te zijn geweest, maar later bevraagd naar meer details betreffende dit incident, beweerde verzoeker dat het slechts één persoon betrof, namelijk R.. Ook met betrekking tot het motief waarom verzoeker tegengehouden werd, was zijn relaas niet coherent: verzoeker verklaarde eerst dat de taliban wilden dat hij de wapens zou opnemen, tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij problemen kreeg met de taliban toen hij voor de overheid ging werken en ze net als bij zijn vader wilden dat hij een bom zou plaatsen. Verzoeker kon voor deze incoherentie geen verklaring geven. Hierbij kan overigens opnieuw verwezen worden naar het feit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet op een coherente wijze in de tijd kan situeren. Zo verklaarde verzoeker dat hij vijf maanden na het overlijden van zijn vader het voorstel kreeg zijn werk over te nemen, doch voorts beweerde verzoeker ook dat de taliban hem reeds drie tot drieënhalve maand na de dood van zijn vader zouden hebben gevraagd om een bom in het districtshuis te plaatsen, wat geen steek houdt vermits verzoeker op dat moment nog niet op het districtshuis tewerkgesteld was. Voorts komt het merkwaardig over dat verzoeker, na zijn aanvaring met de taliban, zijn collega's niet inlichtte over zijn eigen problemen met de taliban. Immers, hadden ze zich als ex-collega van zijn vader de moeite getroost om verzoeker en zijn familie te steunen na het overlijden van zijn vader en bovendien hielpen ze verzoeker aan zijn beweerde tewerkstelling in het districtshuis. Gelet op deze klaarblijkelijk goede band met zijn collega's, is de vaststelling dat verzoeker geen idee heeft of zijn collega's te kampen hebben gekregen met soortgelijke problemen als verzoeker of zijn vader overigens allerm minst aannemelijk. Verzoeker vroeg er zelfs niet naar. Voorgaande elementen zetten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen in Afghanistan opnieuw danig op de helling.

vi) het tot slot eveneens niet aannemelijk is dat verzoeker niet wist waaraan het districtshoofd, Malik E., is overleden. Verzoeker werd net als zijn vader door de taliban gevraagd hem te vermoorden. Dit is de oorzaak van zijn problemen met de taliban en de reden waarom verzoekers vader vermoord werd en waarom verzoeker Afghanistan diende te ontvluchten. Deze persoon neemt aldus een centrale rol op in verzoeker vluchtrelaas. In het licht hiervan kan er redelijkerwijs worden verwacht van verzoeker dat hij zich hierover informeerde, hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is gezien verzoeker geen idee had van de reden van zijn overlijden, temeer daar zijn overlijden verzoeker bekend was gemaakt ruim een jaar voor zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal via zijn moeder, met wie hij elke week contact heeft. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De weigeringsmotieven zoals hierboven uiteengezet vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij analfabeet is en verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn profiel, besluit de Raad dat dit gegeven verzoekers gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen geenszins kan verschonen. Immers stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker twintig jaar (of 17 jaar en vier maanden met 2 jaar standaarddeviatie) en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, te meer verzoeker - ondanks zijn analfabetisme - daarentegen wel verklaarde drie of vier jaar tot de derde klas naar school te zijn gegaan zeven jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Voorts wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er zich noemenswaardige problemen tijdens het persoonlijk onderhoud stelde omwille van

verzoekers analfabetisme. Daarnaast verklaarde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en hij niets wilde veranderen aan zijn verklaringen (persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Bovendien verklaarde verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud al zijn problemen verteld te hebben waarom hij Afghanistan heeft verlaten, alle vragen goed begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en niets te willen toevoegen of te willen vragen (persoonlijk onderhoud, p. 27).

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat zijn analfabetisme zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon analfabeet is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

In zoverre verzoeker een vrees voor vervolging koestert omwille van de eerdere werkzaamheden van zijn vader, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, hetgeen in casu niet het geval is gezien verzoeker verklaarde dat zijn vader reeds gedood werd door de taliban (Vragenlijst DVZ van 29 april 2021, p. 3; Verklaring DVZ, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 12).

De Raad wijst er in dit verband evenwel nog op dat verzoekers familieleden in Afghanistan op heden geen problemen ondervinden met de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 26). Bovendien benadrukt de Raad nog dat de moord op zijn vader door de taliban verzoeker er niet van weerhield - volgens zijn verklaringen waar evenwel geen geloof aan kan worden gehecht - diens positie in het districtshuis over te nemen (Vragenlijst DVZ, p. 3; persoonlijk onderhoud, p. 12) hetgeen bijgevolg afbreuk doet aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees.

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn overleden vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande zijn leeftijd werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 18 februari 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud, p. 6) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. Wat betreft een vrees omwille van een verwestering kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste

leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker laat de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn zeventien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij drie of vier jaar naar school ging, als landbouwer werkte en zeven maanden voor zijn vertrek in de winkel van zijn vader werkte (Verklaring DVZ, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 6-8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker zijn familie elke week te horen en dat ze het goed stellen (persoonlijk onderhoud, p. 10). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door

actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder verklaarde verzoeker zijn familie elke week te horen en dat ze het goed stellen (persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn maternale oom 9000 euro betaalde voor zijn reisweg, zijn familie hiervoor hun gronden moest verkopen, zijn oom een grote winkel had en voor zijn familie zorgde, hij de capaciteit had om verzoekers familie te onderhouden en nog steeds voor zijn familie zorgt en zij het financieel goed stellen (Verklaring DVZ, p. 12; persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 22, p. 26).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit*

and run-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist

is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU